Рай цілий радості і пекло мук
Пісні слов'янські, голос з того світа,
Невідомий од серця і для серця гук,
Душа дівоча без привіта!
Коли б хто був в силах
Пекельні муки, радість рая
В душі своїй зараз спізнать
На світі сім не замирая,
То і тоді на серці у того
Все б менше горя, радості лягло,
Ніж од пісень слов'янської дівчини.
Я розболівся ввесь від муки, від кручини,
Від радості й не знаю од чого,
Почувши вас, пісні святії!
Я знаю, в пору ту вже сонечко лягло
Спочинути за гори крейдянії,
І затихало все у полі, у садках,
І смироно ніч лягала по долині,
Мов очі ті слов'янської дівчини...
А тут і ви, мов з неба де взялись,
Уперш заплакали, а далі затужили,
Вздихнули на горах, в дібровонці занили,
А потім вдалині музикой залились!
Так як безумна та в ночную пору,
Розкинувши волосся по плечах,
Біжить, летить з гори на гору,
Тоска в душі, а сльози на очах;
То плаче на одній, то на другій сміється,
А потім так затуже, так заллється,
Неначе хочеться, бач, їй,
Щоб все тужило з нею вмісті,
Що є на небі, на землі!
Мов громом вдарений, як я стояв на місці,
І слухав вас, і не розстався б з вами,
І як безумний горював...

О, ні, замучений до сліз піснями,
Я радість горем запивав.
Не зуздрів я, як ніч пройшла вже до півночі,
Як місяць молодий, вже вибившись із мочі,
Схиливши голову, на горах засипав,
А тільки чув, як голос пісні затихав
Помалу-малу по долині,
І з горем я тоді сказав:
Простіть, пісні слов'янської дівчини!